

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1509/2022
22.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирко Томић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за саобраћај и туризам "Банбус" д.о.о. Обреновац, чији је пуномоћник Бранко Вујовић, адвокат из ..., са умешачем на страни тужиоца мал. ББ из ..., чији је законски заступник ВВ из ..., ради утврђења, поништаја решења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2625/20 од 02.09.2021. године, у седници одржаној 22.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2625/20 од 02.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П1 36/14 од 22.01.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца према туженом којим је тражено да се утврди да је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог и да се поништи решење о престанку радног односа бр. ../13 од 16.10.2013. године, као захтев неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време 04.12.2012. године и да се обавезе тужени да га врати на рад. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати на име накнаде штете у висини од 100% просечне зараде на име накнаде за боловање због повреде на раду, почев од 15.10.2013. године, као дана престанка радног односа до дана престанка узрока привремене спречености за рад, због повреде на раду, а по престанку спречености за рад због повреде на раду да му исплаћују накнаду штете у висини изгубљене зараде и других примања која му припадају по закону и општем акту предузећа, са припадајућом затезном каматом од дана престанка радног односа па до исплате. Ставом четвртим изреке, тужилац је обавезан да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 79.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 2625/20 од 02.09.2021. године, одбио као неосноване жалбе тужиоца и умешача на страни тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Обреновцу П1 36/14 од 22.01.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревидент у ревизији указује да је при доношењу побијане пресуде другостепени суд учинио битну повреду одредаба парничног поступка, јер је изрека пресуде неразумљива, а образложење о битним чињеницама супротно доказима предатим суду и изведеним доказима на јавној расправи, што је садржај битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку. Међутим, та битна повреда одредаба парничног поступка није разлог због ког ревизија може да се изјави, у смислу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. истог Закона.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог на одређено време на радном месту возача 10.12.2012. године. Претходно је тужилац, 04.12.2012. године, у возилу туженог на линији ...-..., био у својству путника, са возачем ГГ, ради упознавања са трасом линије. Након што је са туженим закључио уговор о раду на одређено време, тужилац се повредио, па је на боловању био до марта 2013. године. Између парничних странака је потом закључено 5 уговора о раду на одређено време и то: 11.03.2013. године, 12.06.2013. године, 13.07.2013. године, 14.08.2013. године и 15.09.2013. године. Побижаним решењем од 16.10.2013. године, тужиоцу је престао уговор о раду због истека времена на које је радни однос заснован, на основу одредбе члана 175. став 1. Закона о раду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право одбијањем тужбеног захтева тужиоца за поништај предметног решења о престанку уговора о раду, утврђење заснивања радног односа на неодеђено време и накнаду штете.

Одредбом члана 31. став 1. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05...32/2013), прописано је да уговор о раду може да се закључи на неодређено или одређено време. Престанак радног односа прописан је одредбом члана 175. истог Закона, тако што радни однос престаје, под тачком 1. те одредбе Закона, истеком рока за који је заснован.

У конкретном случају, парничне странке су закључиле уговор о раду на одређено време, па је тужиоцу радни однос код туженог престао истеком рока на који је заснован. Нема услова за примену одредбе члана 32. став 1. Закона о раду, којом је прописано да ако послодавац са запосленим, пре ступања на рад, не закључи уговор о

раду у писаном облику сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад, пошто су парничне странке закључиле уговор о раду на одређено време. Обавеза послодавца да запосленом накнади штету Законом о раду је, одредбом члана 191. став 1. прописана као последица незаконитог престанка радног односа, што овде није случај.

Наводима ревизије тужиоца о томе да искази саслушаних сведока нису међусобно сагласни и да је суд пропустио да утврди битне чињенице у вези са радно-правним статусом тужиоца код туженог, побија се правилност оцене доказа и указује на погрешно, односно непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољено. Ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, сходно одредби члана 407. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку, осим у случају из члана 403. став 2. тог закона, што овде није случај. Суд одлучује по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка, које ће чињенице да узме као доказане, јер је тако прописано одредбом члана 8. Закона о парничном поступку, па је побијање оцене доказа без утицаја на одлучивање.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, јер је донета правилном применом одредбе члана 154. и 155. Закона о парничном поступку, имајући у виду исход поступка.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**